

Sygn. akt I Cz 38/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2016 r.

SĄD OKRĘGOWY W ŁOMŻY I WYDZIAŁ CYWILNY

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Adamiak (spr.)

Sędziowie: SSO Wiesława Kozikowska

SSO Anna Kacprzyk

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2016 r. w Łomży

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. we W.

przeciwko A. A.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w Łomży

z dnia 18 stycznia 2016 r., sygn. akt I Nc 1745/15

p o s t a n a w i a:

uchylić zaskarżone zarządzenie.

W. K. A. K. A.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem zwrócono pozew o zapłatę z powodu nieuiszczenia opłaty stosunkowej od wartości przedmiotu sporu w kwocie 2950zł. Zdaniem Przewodniczącego dochodzone w sprawie roszczenie wynika z umowy cesji wierzytelności. Wprawdzie pierwotnym źródłem roszczenia jest czynność bankowa, lecz w ocenie Przewodniczącego regulacja wprowadzona w art. 13 ust. 1 a Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. Nr 167, poz. 1398) nie ma w niniejszej sprawie zastosowania, gdyż stroną postępowania nie jest bank. Na uzasadnienie powyższego poglądu przywołano cel powyższej nowelizacji jakim było usunięcie niekonstytucyjnych przepisów dotyczących bankowych tytułów egzekucyjnych. Pismo wnoszone przez radcę prawnego, które nie zostało należycie opłacone, a podlega opłacie stałej lub stosunkowej od wskazanej wartości przedmiotu sprawy, zwraca się bez wzywania do jej uiszczenia na podstawie art. 130² § 1kpc. W niniejszej sprawie uiszczono opłatę w kwocie 1000 zł co skutkowało zwrotem pozwu.

Powyższe zarządzenie zaskarżył zażaleniem powód zarzucając, że opłata w niniejszej sprawie wynosi 1000 zł na podstawie art. 13 ust. 1 a Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. Nr 167, poz. 1398). W uzasadnieniu powód zarzucił, że przywołany przepis ma zastosowanie we wszystkich sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, a nie tylko w sprawach, w których bank jest stroną postępowania.

Mając na uwadze powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i zwrot opłaty od zażalenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie skutkowało uchyleniem zaskarżonego zarządzenia.

Powód (...) w W. wniósł pozew o zapłatę 58.987,87zł przeciwko A. A.. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że roszczenie powyższe wynika z umowy pożyczki z 24.04.2009 roku zwartej pomiędzy pozwaną a (...) Agricole (poprzednio (...) Bank SA). Powód twierdził, że nabył powyższą wierzytelność na podstawie umowy przelewu wierzytelności od (...) Bank (...) SA we W. z dnia 27.09.2013r.

Ustawą o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw z dnia 25 września 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1854) znolizowano ustawę z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1025, z późn. zm.) poprzez dodanie w art. 13 po ust. 1 ust. 1a w brzmieniu: „1a. W sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz.U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.), opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1000 złotych.”. Powyższy przepis wszedł w życie 27.11.2015 r., a więc przed złożeniem pozwu w niniejszej sprawie.

Biorąc pod uwagę powyższe należało ocenić czy roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu wynika z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe oraz czy art. 13 ust. 1 a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych ma zastosowanie wyłączenie w sprawach, w których jedną ze stron postępowania jest bank jak wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia.

W tym miejscu należy wskazać, że w zaskarżonym zarządzeniu przyjęto, iż dochodzone roszczenie pierwotnie wynika z czynności bankowej, a podstawę dochodzenia roszczenia przez obecnego powoda stanowi umowa cesji. Niewątpliwie umowa pożyczki zawarta przez pozwaną z bankiem (pierwotnym wierzycielem) stanowi czynność bankową w rozumieniu art. 5 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe.

W ocenie Sądu na skutek przelewu wierzytelność nie utraciła ona charakteru roszczenia wynikającego z czynności bankowej. Przez przelew wierzytelności w prawie cywilnym rozumie się przeniesienie wierzytelności przez wierzyciela na osobę trzecią, czyli przejście wierzytelności na nowego wierzyciela na podstawie umowy między dawnym a nowym wierzycielem. W literaturze przedmiotu wskazują się, że w razie nabycia wierzytelności w wyniku przelewu ma miejsce sukcesja singularna. Zmiana osoby wierzyciela w wyniku przelewu następuje zatem z zachowaniem tożsamości stosunku zobowiązaniowego pod względem treści i przedmiotu. (...) W wyniku przelewu zmienia się osoba wierzyciela, ale wierzytelność pozostaje ta sama, cesjonariusz uzyskuje ją w takim kształcie prawnym, w jakim ona przysługiwała cedentowi (tak: Prawo zobowiązań - część ogólna, System Prawa Prywatnego tom 6, red. dr hab. A. O., Rok wydania: 2014, Wydawnictwo: C.H. B.). Treścią zobowiązania są prawa i obowiązki stron. Na treść każdego stosunku zobowiązaniowego składa się bowiem istnienie uprawnienia po stronie wierzyciela i skorelowany z nim obowiązek oznaczonego działania lub zaniechania istniejący po stronie dłużnika. (...) w prawie cywilnym jest to możliwość domagania się od indywidualnie oznaczonej osoby konkretnego zachowania w tym przypadku zapłaty wynikającej z umowy pożyczki. Zatem umowa cesji wierzytelności nie zmieniła źródła roszczenia jakim jest nadal czynność bankowa - umowa pożyczki zawarta z pierwotnym wierzycielem (bankiem). W konsekwencji oceny wymagalności dochodzonego roszczenia, jego zakresu Sąd będzie dokonywał analizując umowę pożyczki zawartą z bankiem. Umowa cesji stanowi jedynie podstawę do ustalenia następstwa prawnego po stronie wierzyciela, nie kształtuje w sposób samodzielny zakresu obowiązków pozwanej. Cesja może nie obejmować całej wierzytelności i tym sensie wyznacza zakres uprawnień następcy prawnego wierzyciela, ale tylko w granicach w granicach pierwotnej czynności prawnej.

Woli ustawodawcy w ograniczeniu zakresu podmiotowego powyższej regulacji nie można się dopatrzeć w uzasadnieniu projektu ustawy, gdyż nowelizacja ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie była

przewidywana, a jej zmianę uchwalono w toku procesu legislacyjnego. Nadto poprawka Senatu RP z dnia 1 października 2015 r. w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, mająca na celu ograniczenie beneficjentów regulacji obniżającej górną kwotę sądowej opłaty stosunkowej ze 100 000 zł do 1 000 zł, tylko do tych spraw o roszczenia wynikające z czynności bankowych, w przypadku których czynności bankowe były dokonane z udziałem konsumentów została odrzucona przez Sejm RP. Senat RP w uzasadnieniu poprawki wskazywał właśnie na konieczność ograniczenia kręgu podmiotów uprawnionych do korzystania z obniżonej opłaty (źródło: [http://www.sejm.gov.pl/sejm7.nsf/PrzebiegProc.xsp?nr= \(...\)](http://www.sejm.gov.pl/sejm7.nsf/PrzebiegProc.xsp?nr= (...))).

Reasumując skoro ustawodawca regulując wysokość opłaty sądowej posłużył się pojęciem „w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych” to należy przez to rozumieć, iż kategorii spraw do, do których odnosi się opłata ustalana według art. 13 ust. 1a ww. ustawy wyznacza jedynie zakres przedmiotowy sprawy tj. roszczenie wynikające z czynności bankowej. Bez znaczenia dla zastosowania tej normy prawnej pozostaje kryterium podmiotowe strony występującej z roszczeniem.

Wobec powyższego należało ocenić, że strona powodowa uiściła opłatę sądową w prawidłowej wysokości 1.000 zł na podstawie art. 13 ust. 1 a ww. ustawy, a działanie Sądu Rejonowego w zakresie zwrotu pozwu na podstawie uiszczenia niewłaściwej opłaty pozbawione było usprawiedliwionych podstaw.

Dlatego orzeczono jak w sentencji na mocy art. art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398 k.p.c.

W. K. A. K. A.

ZARZĄDZENIE

- 1) a/a;
- 2) odpis doręczyć pełn. powoda.